

"Fer-me monjo de Poblet és com tirar-me a una piscina sense mirar si està plena o buida"

Dv, 14/11/2014 per Catalunya Religió

(Glòria Barrete -CR) "Notes que el que fas i tens no et fa feliç: la feina no t'omple, els diners no t'omplen, la parella amb la qual estàs no et fa feliç, te n'adones que no tot es redueix a les coses econòmiques; és quan busques alguna cosa més, et fas la pregunta transcendental -què hi ha més a part d'això?- a mi aquesta pregunta em va fer buscar Poblet". Aquest procés de recerca va començar seriosament per **Fra David Renart** el 2008 i ara, sis anys més tard, s'ha traduït en la celebració aquest dijous de la seva professió solemne com a monjo cistercenc de [Poblet](#).

Fra David Renart és de Sueca -València- i té 51 anys. Llicenciat en empresarials, va estar treballant en una promotora immobiliària deu anys, després en una multinacional financera i els darrers vuit anys va treballar en una empresa de Barcelona que es dedicava a la prospecció de mercats; va tenir dues parelles, i va estar a punt de casar-se. "Realment hi ha alguna cosa que et crida, en el meu cas, va ser el que s'anomena *teologia negativa*, és a dir, jo sabia el que no volia i a Poblet he trobat el que sí volia. Jo tenia una vida prou còmode, amb un treball on guanyava molts diners, però això no m'era suficient". Aquests dubtes el porten a parlar amb un prevere de la parròquia del seu entorn a València i a expressar-li la seva voluntat de provar la vida monàstica. Descartant la Cartoixa que estava molt a prop però que "no era del seu estil", el monestir que li quedava més a prop era Poblet, que és del Cister.

Un camí ple de proves

El 2009 aterra a Poblet i comença un llarg procés de proves abans no entra definitivament. Segons el capítol 58 de la regla de Sant Benet -la que ells segueixen- va haver d'estar entrant i sortint d'hostatgeria durant uns sis mesos; es quedava una setmana i anava a fora, tornava, etc, fins que comença el postulantat que dura sis mesos més i on un encara no vesteix l'hàbit; després va fer el noviciat, que dura un any i mig, i, posteriorment, els vots temporals que són -segons el dret canònic i les seves constitucions- mínim tres anys, màxim sis anys i, excepcionalment, nou anys. Fra David Renart l'1 de maig va fer els tres anys de vots temporals, va renovar per un any, però va demanar fer ja la professió solemne. [Celebració](#) que ha tingut lloc aquest dijous al matí durant la missa conventual de les 10h, presidida pel pare Abat, **Josep Alegre**.

"La gent erròniament pensa que deixen entrar a tothom, però és a l'inrevés, et fan un munt de proves abans d'entrar. T'acullen, però t'ho posen difícil", afirma Renart. Poblet és molt bonic, argumenta, però l'exterior es pot veure "en un dia, dos o en tres si un és molt aficionat a l'art, però ja està, ja s'acaba. A Poblet acullen a tothom, però no tothom es queda. Si un es queda aquí, explica, "és perquè l'Esperit

Sant fa que et quedis".

Es lleven a les 4:50 per resar *Matines*, a les 6 lectura personal de la Bíblia -*Lectio Divina*- a les 7 pregària comunitària de les *Laudes*, a les 8 Eucaristia i a les 9 esmorzar. Després treball de la comunitat fins gairebé la una. Pregària del migdia, dinar i una mica de descans. A 14:30 torna a recomençar el treball fins a les 17. A 17:30 nova *Lectio Divina*, a 18:30 vespres i a les 19 sopar. A 20:15 lectura de la Regla de **Sant Benet** i pregària de Completes. A les 21, qui vol marxa a dormir. Aquest horari varia una mica els diumenges.

Tot i que actualment estudia teologia al monestir, té clar que un cop finalitzi els estudis haurà de fer el treball que li toqui: "qui entra pensant en fer alguna cosa concreta, malament; aquí estàs per obeir el que et manin i servir a la comunitat. Oblidar el jo -que fora està molt de moda- i posar en primer terme a la comunitat. Això és una cosa pràctica no teòrica, que es fa tots els dies", recorda.

Vida monacal sense perdre la societat com a punt de referència

Explica que el monestir sembla una cosa per fora i una altra per dins. Mai, però, ha volgut perdre el contacte amb la realitat externa al monestir i aprofita quan va al dentista, per exemple, per entrar en una botiga d'ordinadors i mirar les últimes novetats que hi ha. No per comprar, explica, "sinó per estar al dia". O s'atura en un aparador i mira la roba que hi ha, diu, "per deformació professional miro com estan els preus".

Té clar la seva tria, i el fet de ser una vocació tardana l'afavoreix en la seva certesa: "em permet ser més conscient de com és el món, de saber a què renuncio, i de tenir la certesa que això que he provat moltes vegades no ho vull". Fer-se monjo de Poblet per ell, afirma, "és com tirar-me a una piscina sense mirar si està plena o està buida, perquè saps que el que hi havia darrere no val la pena". Respecte a les vocacions de vida religiosa i sobretot de vida monacal, ell defensa la qualitat per sobre de la quantitat: "les vocacions que entren ara són vocacions reals, i no com a l'època en que els seminaris estaven plens de gent que estava allà per estar. Possiblement ara hi ha menys vocacions, però tenim molt clar el que estem fent, el què volem i el què no volem".